

De **PERFECTE MATCHA**

Stevie Greene

Vertaling Roos Griffioen

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2026 Eve Ainsworth

Oorspronkelijke titel: *The Perfect Matcha*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland

Vertaling: Roos Griffioen

Omslagontwerp: Ksenia Spizhevaya represented by Lemonade Illustration Agency

Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties

Zetwerk: ZetSpiegel B.V., Leerdam

Druk: ScandBook Nørhaven, Denemarken, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 2136 2

ISBN 978 94 027 7848 9 (e-book)

NUR 302

Eerste druk oktober 2026

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers Ltd, London, Great Britain.

Eve Ainsworth asserts the moral right to be identified as the author of this work.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentie-technologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Willow deed erg haar best om een geeuw te onderdrukken. Deze saaie vergadering duurde weer veel te lang. Ze zat op een harde, oncomfortabele stoel en probeerde het verdoofde gevoel in haar onderrug te negeren. Ze staarde naar haar laptop. Meestal maakte ze heel uitgebreide notities, maar vandaag stond er alleen maar een lege pagina op haar scherm.

‘Au!’

Willow keek naar haar collega Toby en probeerde haar lachen in te houden. Hij had haar een pijnlijk schopje tegen haar rechterenkel gegeven. Ze boog voorover en wreef zo onopvallend mogelijk zachtjes over de zere plek. Als Kirk in de gaten kreeg dat ze niet oplette, zou hij niet blij zijn.

‘Let een beetje op,’ mompelde Toby met zijn lippen op elkaar. ‘Kirk is bijna bij het belangrijkste agendapunt.’

Willow knipperde met haar ogen en zat al snel overeind. Het was veel te warm en te muf in de vergaderzaal en ze voelde een lichte hoofdpijn achter haar ogen opkomen. Ze glimlachte naar Toby en knikte discreet, waarna ze een ontsnapte lok haar achter haar oor stopte en geïnteresseerd en enthousiast probeerde te kijken.

Ze moest zich focussen. Deze vergadering was heel belangrijk.

Voor haar stond Kirk, zelfverzekerd en beheerst. Alle ogen waren op hem gericht, zoals altijd. Hij was zo’n man die aandacht opeiste met zijn chique designerpakken, achterovergekamd haar en stralend witte tanden. En meestal hing Willow aan zijn lippen, net als iedereen, maakte ze aantekeningen op haar laptop en knikte ze ijverig met hem

mee. Maar vandaag zat ze ergens anders met haar hoofd. Ze probeerde niet aan haar telefoon in de la van haar bureau te denken en aan wat ze zojuist had ontdekt. En ze probeerde vooral niet te denken aan Jake en de ruzie van vanochtend.

Kirk begon sneller te praten. In zijn hand had hij een prototype, het nieuwe koffiemark dat ze zouden testen bij de consumenten. Het was al maanden volstrekt geheim.

‘Noix Noir is onze smaakvolste en rijkste koffieblend,’ zei hij enthousiast. ‘Dit biedt onze klanten de kans om lekkere instantkoffie van kwaliteit te ervaren voor een betaalbare, concurrerende prijs.’

Toby gaf Willow een por. ‘Dit is onze kans,’ fluisterde hij. ‘Hiermee kunnen we echt punten scoren.’

Willow knikte, ook al probeerde ze niet te fronsen. De pot die Kirk vasthield was saai en bruin. Alsof er kant-en-klare vleesjes in zou moeten zitten. Het schreeuwde niet echt luxe – eerder uitverkoop. Ze kon zich niet eens voorstellen dat haar oma het in haar kast zou hebben staan. Niet dat haar oma van koffie hield, die hield meer van thee.

Bij de gedachte aan haar oma barstte die holle plek in haar lichaam weer een beetje open.

Willow beet op haar lip in een poging zich te concentreren. Ze mocht zich niet opnieuw laten afleiden. Als socialmediamanager in het marketingteam voor Café Crème wist Willow dat dit haar kans was om zichzelf te laten zien. Zonder al te lang na te denken stak ze haar hand op.

Kirk keek haar stralend aan. ‘Willow. Ik zie dat je net zo enthousiast bent over ons nieuwe hoofdproduct als wij.’

‘Ik weet precies wat de juiste doelgroep hiervoor is,’ zei Willow opgetogen. ‘Ik kan niet wachten om een nieuwe socialmediacampagne op te starten. Ik denk dat we mensen heel snel enthousiast kunnen maken voor dit merk.’

Toby schonk haar een achterdochtige blik, maar Willow negeerde het.

Het maakte niet uit hoe ze zich vanbinnen voelde. Dit moest luk-

ken. Was dit tenslotte niet wat ze altijd al had willen doen? Ze moest gewoon leren alle twijfels de kop in te drukken.

Toby stond erop dat ze voor de lunch naar een café gingen en Willow kon het niet over haar hart verkrijgen hem af te wijzen. Ze had al een paar ideeën geschetst in haar notitieboekje om potentiële klanten aan hun merk te binden. De lunchpauze was eigenlijk het perfecte moment om dit door te nemen met Toby. Hij was haar ambitieuze, zij het wat overijverige assistent en ze wist dat hij wanhopig graag gezien wilde worden. Hij deed haar een beetje denken aan een keffende hond. Een beetje irritant, maar te lief om op zijn donder te geven.

Toby bestelde zijn gebruikelijke flat white en toast met avocado en Willow koos een groene salade en een van de nieuwe matcha's van de aanbieding. Terwijl ze een slok nam, vroeg ze zich af of ze ooit tegen Kirk zou durven zeggen dat ze koffie eigenlijk niet zo lekker vond. Deze matcha was veel lekkerder.

'Je moet van een product houden om het te kunnen verkopen,' zei Kirk altijd. Hij deelde vaak samples uit en keek moeilijk naar iedereen die niet continu high was van de cafeïne. Willow werd ondertussen steeds beter in het nippen van koffie met heel veel melk, al vroeg ze zich af of ze het ooit lekker zou vinden.

Ze wist niet veel over matcha, behalve dat ze er overal reclame voor zag. De influencers met wie ze werkten, ontdekten plotseling ook de voordelen ervan.

Zelfs de barista vertelde haar hoe gezond matcha was toen ze Willow het felgroene drankje gaf. 'Het is een heel goede antioxidant,' zei ze trots. 'Misschien merk je vandaag wel dat het ook helpt bij het goed functioneren van je brein.'

Willow glimlachte. 'Daar kan ik zeker wat hulp bij gebruiken.'

De barista knikte enthousiast. 'Matcha wordt nu echt overal ter wereld populair, maar de geschiedenis ervan gaat wel duizenden jaren terug. Zoek er maar eens wat informatie over. Het is meer dan gewoon thee. Het was al bekend in eeuwenoude dynastieën!'

‘Echt? Misschien doe ik dat wel,’ zei Willow. ‘Ik moet toegeven dat ik er niet veel over weet.’

‘Je zult versteld staan! En dan drink je je matcha en zul je je geïnspireerd en kalm voelen. Het is net magie!’ grapte de barista. ‘Echt heel bijzonder.’

‘Dat klinkt als iets waar ik echt wat aan heb!’

Dat zou ze zeker hebben als ze maar wat enthousiasme op kon brengen voor deze nieuwe campagne.

Toby was er in ieder geval klaar voor. ‘Dit wordt een heel leuke campagne om aan te werken,’ zei hij, en zijn kleine ogen werden ineens groot. ‘Dit is zo’n exotisch nieuw product, ik weet zeker dat die van ons het geweldig vinden.’

Met ‘die van ons’ bedoelde hij de influencers voor wie Willow verantwoordelijk was. In de afgelopen jaren had ze zorgvuldig goede relaties opgebouwd met de beste foodcontentcreators die er waren en op dit moment dacht ze aan één influencer in het bijzonder. Ze keek naar haar telefoon en fronste.

Alsof hij opeens een paranormale gave had, leunde Toby enthousiast naar voren en riep: ‘Esmae Reed! Dit is toch perfect voor haar?’

Ja, met haar bereik zou het dat moeten zijn, maar Willow schudde somber haar hoofd en schoof haar telefoon over de tafel naar hem toe. Het scherm lichtte op en liet een thread van socialmediaposts zien. Ze keek naar Toby, die steeds bleker wegtrok. Ze wist niet eens dat dat kon.

‘Deze zijn –’

‘Heel schadelijk,’ zei ze met een zucht. ‘Hoe kómt ze erbij?’

‘Maar deze zijn al jaren oud...’ antwoordde Toby. ‘Ze zal het toch wel uit kunnen leggen?’

‘Dat maakt niet uit. Je moet niet vergeten dat al het controversiële dat in het verleden over iemand is geschreven, toch weer naar boven komt.’ Willow zuchtte. Ze had al ontdekt dat Esmae waarschijnlijk zestien of zeventien jaar was geweest toen ze deze serie onverstandige posts over de zangeres Nicole Marr had geplaatst. In de berichten werd de spot gedreven met het gewicht van de beroemdheid toen

niemand nog wist dat ze te kampen had met een eetstoornis. Er was inmiddels een enorme socialmedia-rel ontstaan en Esmae liep het risico compleet gecancelld te worden.

‘En wat nu?’

‘Nu kunnen we haar dus niet inzetten,’ antwoordde Willow. ‘En geen enkele andere marketingafdeling zal dat nog doen. Haar reputatie is naar de knoppen. Haar volgers nemen met duizenden tegelijk de benen.’

‘Maar het is zo lang geleden. Ze was nog zo jong...’ Toby tuurde naar het scherm. ‘En in haar verontschuldiging schrijft ze dat ze toen zelf ook niet lekker in haar vel zat.’

‘Dat maakt niet uit,’ zei Willow zachtjes. ‘Je weet hoe social media werken. Meedogenloos.’

Maar het maakte wel wat uit.

Willow mocht Esmae graag. Ze was grappig en aardig en had een heel leuk online-account. Ze wist dat Esmae gewoon niet goed had nagedacht over de posts en dat ze niet bewust gemeen wilde zijn. Ze wist ook dat veel concurrenten al een tijdje zaten te wachten op Esmaes ondergang.

‘Nou ja,’ zei Toby en hij haalde zijn schouders op, op die achteloze manier van hem. ‘We hebben nog genoeg andere opties. Ik denk bijvoorbeeld aan Sapphire Hayes.’

‘Ja, misschien...’ Willow nam nog een slokje van haar thee en wist donders goed dat Sapphire profiteerde van Esmaes fout.

‘Of Alex Rose?’ stelde Toby voor. ‘Die maakt ook grote stappen.’

Willow zuchtte. Die naam leek tegenwoordig overal op te duiken. ‘Misschien,’ antwoordde ze.

Langzaam werd het drukker in het café. Willow keek naar een groepje vrienden dat bij het raam bij elkaar zat en samen hardop lachte. De vroege lentezon van Seattle scheen door de ramen op hun hoofden. Tegenover hen zat een oude man over zijn espresso gebogen en geconcentreerd naar een open puzzelboekje te staren. Hier zaten zoveel verschillende soorten mensen – zowel vreemden als vrienden – en toch hing er een fijne sfeer. Willow zou hier veel lan-

ger willen blijven dan het halfuurtje waar ze het meestal mee moesten doen.

‘Vind je ons werk soms ook zo verstikkend?’ vroeg ze zachtjes aan Toby.

Toby keek haar geschokt aan. ‘Hoezo? Het is een geweldige branche. De mogelijkheden zijn eindeloos en –’

Willow zuchtte. ‘Dat was geen test, Toby. Ik was gewoon hardop aan het denken. Esmae is al de derde influencer die wordt gecancelled deze maand. En dat niet alleen, het is zo moeilijk om aan de top te blijven, vind je niet? Om de beste te zijn, relevant te blijven...’

Toby lachte wat nerveus. ‘Zo gaat het nu eenmaal. Het houdt ons alert.’

‘Misschien...’

‘Gaat het wel goed met je, Willow? Je bent er al heel de ochtend niet bij met je hoofd.’

Ze probeerde te glimlachen, maar dat voelde niet goed. ‘O... ja, het gaat prima. Ik ben gewoon aan het nadenken over deze campagne.’

Het was een makkelijke leugen. Ze dacht terug aan de ochtend in hun appartement en aan de zoveelste ruzie met Jake. Nou ja, ze wist niet eens of ze het een ruzie kon noemen. Ze hadden het de laatste tijd zo druk dat ze nauwelijks tijd hadden om met elkaar te praten, laat staan om flinke ruzie te maken. Maar eigenlijk was zo’n explosie precies wat ze nodig hadden. Op het moment leek het alsof er donkere wolken boven hen hingen, samen met een intense en verlamme druk. Ze hadden een donderslag of een bliksemflits nodig om te ontladen.

Het enige wat ze zeker wist, was dat het niet goed zat tussen hen.

Alsof het zo was afgesproken, trilde haar telefoon. Ze swipete over het scherm en kreeg meteen een nieuwe post van Jake te zien. Hij werd online steeds populairder en zijn recente *Day in the life*, een vlog over zijn leven als eerstehulpverlener, werd al vaak bekeken. Hij postte de laatste tijd steeds meer van dit soort vlogs en genoot van de aandacht.

Willow wist dat ze eigenlijk blij voor hem moest zijn. Maar in

werkelijkheid zag ze haar vriend meer online dan in het echte leven. En als ze heel eerlijk was, was ze daar behoorlijk klaar mee.

Toby stootte haar aan. 'We kunnen maar beter gaan. De tijd tikt.' Ze zag zijn donkere blik toen hij naar de rest van haar matcha keek. 'En laat Kirk er niet achter komen dat je dat goedje aan het drinken bent. Ik denk niet dat hij onder de indruk zal zijn.'

Willow veegde schuldbewust haar mond af en het gevoel dat ze zich met de vijand had ingelaten be kroop haar. Al kon ze niet ont-kennen dat de smaak haar wel beviel.

Willow maakte de deur van haar kleine appartementsgebouw in Bel-town open. Het was maar een korte rit met de bus naar haar werk. Dit was het goedkoopste wat ze had kunnen vinden in deze buurt en daarom was het niet heel chic. Het gebouw bestond uit grijze bak-stenen en de studio was schoon, maar heel klein. De muren waren geschilderd in de kleur magnolia en het raam keek uit op de lom-merrijke straat. Er was niet al te veel lawaai en met Jakes bijdrage lukte het Willow om haar huur te betalen. Toch droomde ze soms van iets groters.

Ze voelde weer diezelfde knagende pijn terwijl ze haar tas op de grond liet vallen en door de kleine ruimte liep. Jake was nog niet terug en zou voorlopig ook niet thuiskomen. Het was heel ironisch, maar het voelde hier nog claustrofobischer als hij er niet was. Ze liep naar de keuken om iets te drinken te pakken en haar zinnen te ver-zetten. Dit wanhopige verlangen en het gevoel er niet bij te horen werden de laatste tijd steeds sterker en ze wilde die gevoelens het liefst van zich af schudden.

Toen Jake en Willow naar Seattle waren verhuisd, waren ze zo enthousiast geweest. Het was een droom die ze hadden gedeeld. Ze waren nog zo jong geweest met hun achttien jaar en ze hadden niet kunnen wachten op een leven in de grote stad.

De baan die Willow had gekregen als junior marketeer bij Café Crème leek hun eerste stap in dit enorme avontuur. Ze hadden hun rustige en in hun ogen tamelijk saaie bestaan achter zich gelaten in

Honey Springs, een stadje in de Olympic Mountains. Opgroeien in een klein stadje had zo zijn beperkingen gehad, en Willow herinnerde zich nog hoe graag ze de wijde wereld in wilden.

Maar nu dacht ze steeds terug aan de rust en kalmte die er in haar jeugd altijd waren geweest. Ja, het kon soms benauwend zijn en iedereen wist altijd alles over haar. Maar het voelde wel als thuis. Het was veilig en vertrouwd. Sterker nog, daar was ook de vertrouwdheid van haar oma, Martha, de persoon die haar zowat had opgevoed.

Willow voelde daar op dit moment helemaal niks van. Haar omgeving was steriel en kil. En haar baan – waarvoor ze zo hard haar best had gedaan om er goed in te worden – begon langzaam verstikkend en eenzaam te voelen.

Dit appartement had iets leegs, zeker zonder Jake. Ze dacht terug aan hun gehaast in de ochtend, hoe hij haar een snelle knuffel had gegeven en een vlugge kus op haar wang had gedrukt.

‘Ik ben vanavond waarschijnlijk pas laat terug, schat. Na mijn dienst gaan we nog wat drinken om te vieren dat Lola promotie heeft gekregen.’

Willow vroeg zich af of hij dat ook in zijn *Day in the life*-vlog zou opnemen.

Ze dronk haar water langzaam op en staarde naar de straat. Ze hoorde haar telefoon overgaan in haar tas, maar ze negeerde het. Ze wist dat ze een hele hoop berichten van Esmae had waar ze iets mee moest. Ze wist ook dat de laatste post van Jake steeds meer views kreeg.

Terwijl zij het hoofd maar net boven water hield in dit nieuwe leven, bloeide Jake helemaal op. Hij was gek op Seattle en nog belangrijker, hij was gek op het nieuwe leven dat hij online aan het opbouwen was. Maar voor Willow was het anders. Eerst vond ze het hier geweldig en was ze zonder moeite in haar nieuwe zakelijke rol gekropen. Het was gemakkelijk om haar oude leven te vergeten.

Tot haar oma stierf. Er was een jaar voorbijgegaan sinds die vreselijke dag, maar Willow wist dat er iets was veranderd in haar.

Ze keek nog steeds door het raam en focuste zich op de horizon.

Ook al was het onmogelijk, als ze haar ogen genoeg samenknep, zag ze de omtrek van die bekende bergen. Het leek bijna alsof iets, of misschien iemand, haar terugriep.

Na nog een poosje dagdromen besloot Willow dat het tijd was om Esmae te bellen. Ze had haar ook een e-mail kunnen sturen om uit te leggen waarom ze haar niet meer zouden inzetten voor toekomstige campagnes. Zo zou Kirk het in ieder geval doen. Maar Willow was niet Kirk en ze had nu bijna twee jaar met Esmae samengewerkt. Sterker nog, Esmae was met hen in zee gegaan toen ze op haar populairst was. Een persoonlijk gesprek had ze dus wel verdiend.

Esmae noemde zacht haar naam toen ze opnam, bijna alsof ze wist wat er zou komen.

‘Sorry dat ik nog zo laat bel,’ zei Willow vriendelijk. ‘Ik wilde niet op kantoor bellen.’

‘Dat is oké. Ik waardeer het sowieso dat je belt.’ Esmae klonk nog steeds vrolijk, maar Willow hoorde toch iets breekbaars in haar stem. ‘En maak je geen zorgen, ik weet al wat je gaat zeggen.’

‘Het spijt me echt,’ fluisterde Willow. En het speet haar oprecht. Esmae was een geweldige influencer. Haar account was leuk en grappig en ze had miljoenen volgers. Tenminste, tot ze werd gecanceld.

‘Wat ga je nu doen?’ vroeg Willow voorzichtig.

‘O, maak je over mij maar geen zorgen,’ antwoordde Esmae. ‘Jed en ik denken eraan om naar de westkust te gaan. Beetje zon en strand, beetje relaxen. De afgelopen jaren zijn best zwaar geweest, snap je? Ik heb bijna geen tel rust gehad.’

Willow knikte. Dat gevoel kende ze maar al te goed.

‘Ik krijg steeds meer het idee dat dit iets goeds zou kunnen zijn,’ ging Esmae verder. ‘Ik kan uit die socialmediasneltrein stappen en iets meer ruimte in mijn hoofd krijgen, snap je wat ik bedoel? En ik kan even de tijd nemen om te kijken wat ik nu wil gaan doen.’

‘Dat klinkt perfect, Es,’ zei Willow. ‘Ik ben bijna jaloers.’

Esmae lachte zacht. ‘Jij kunt dit ook doen, Willow. Op ieder moment. Gewoon uitstappen wanneer je maar wilt. Het is nooit te laat. Bovendien, het leven is waardevol, toch? We moeten weten waar we

willen zijn en wat we willen doen met ons leven, in plaats van achter de feiten aan te lopen.'

'Misschien heb je gelijk.'

'Niet bang zijn voor verandering, lieverd. Dat was ik veel te lang en uiteindelijk werd ik afgewezen. Soms denk ik dat het lot ons toch wel brengt waar we moeten zijn.'

Uiteindelijk hing Willow op met een glimlach op haar gezicht. Ze was opgelucht dat Esmae al nieuwe plannen maakte. Het leek erop dat het wel goed zou komen met haar. Als die steek van jaloezie nou maar eens verdween.

Even later nestelde ze zich op de bank. Haar afhaalpizza lag half opgegeten op het tafeltje naast haar. Ze las berichtjes van Jake. Hij was onderweg naar huis. Willow wist dat hij aangeschoten zou zijn en dat hij enthousiast was over zijn laatste post. Die was nu al bijna een miljoen keer bekeken. Ze had ook gezien dat influencer Alex Rose hem had gedeeld. Dat was heel indrukwekkend.

De woorden van Esmae bleven maar in haar hoofd dansen.

Ik kan uit die socialmediasneltrein stappen...

Soms denk ik dat het lot ons toch wel brengt waar we moeten zijn...

Willow verlangde terug naar de begintijd met Jake, toen ze zo verliefd op elkaar waren en van het moment hadden genoten. Toen legden ze nog niet iedere seconde van hun leven vast. Willow wist dat dat net zo goed háár schuld was als die van Jake. Toen ze aan haar marketingfunctie in Seattle begon, werd de gewoonte om hun leven online te delen al gauw een vanzelfsprekendheid. Alles wat ze samen deden werd gepost. Iedere maaltijd, ieder dagje uit, ieder succes.

Het was doodvermoeiend. En het was nep.

Hun ruzies lieten ze niet zien. Ze postte niets over de eenzame avonden thuis, zoals deze, of de koude pizza. Of over het feit dat ze niet meer zo enthousiast was over haar werk. Sterker nog, ze vond er niks meer aan.

Daar vertelde ze online niets over.

Willow voelde weer iets van verlangen kriebelen. Zonder er langer

over na te denken pakte ze haar laptop en ze klikte op de homepage van Honey Springs. De beelden overvielen haar meteen en het was alsof ze de frisse berglucht van thuis kon ruiken. Ze scrollde door de pagina's en glimlachte bij de mooie herinneringen. De velden waar ze altijd speelden en de kleine, kleurrijke huizen en winkels, opeengepakt langs de wegen die uit de bergen waren ontstaan. Toen ze nog maar zeven jaar oud was, was haar moeder vertrokken om een nieuw leven in Boston te beginnen. Ze had Willow, haar oma en een paar jeugdvrienden achtergelaten. Later had haar moeder haar gevraagd om ook naar Boston te komen, maar tegen die tijd was Willow een zelfstandige tiener die liever bleef waar ze was.

Het was Jakes idee geweest om naar Seattle te verhuizen toen ze allebei achttien waren. Op dat moment had het een goed idee geleken. Ze waren verliefd en hij was aan het studeren voor eerstehulpverlener, wat hij overal kon doen. Jake had het nooit echt leuk gevonden om in een klein stadje te wonen en hij had altijd al weg willen gaan.

Willow had wekelijks contact gehouden met haar oma, maar die was inmiddels overleden. Ze wist dat er niet veel was veranderd in het slaperige stadje en die gedachte vond ze heel mooi én geruststellend. Er waren geen sneltreinen waar je vanaf kon vallen in Honey Springs.

Daar kon je de tijd nemen om echt uit te zoeken wie en wat je wilde zijn.

Ze voelde een golf van verdriet toen ze aan de geweldige vrouw dacht die haar had opgevoed toen haar moeder het te druk had gehad met andere mannen en met haar eigen leven.

Willow klikte op een andere afbeelding van Honey Springs. Het was een foto van de Diner, een van haar favoriete plekken als tiener. Daar was ze altijd te vinden, met Jake en andere kinderen van school. Ze hadden daar de beste milkshakes. Willow tuurde naar het beeld: het leek alsof de gevel van de Diner opnieuw geschilderd was. Ze vroeg zich af wie nu de eigenaar was. Dat was eerst altijd Mel geweest, voordat ze ziek werd. Willow was gek op Mel. Zij was het kloppend hart van het dorp en had altijd de tijd genomen om een praatje met

haar klanten te maken. De zoon van Mel, Lucas, was even oud als Willow en Jake. Ze zaten in hetzelfde jaar op school. Willow kende hem als een donkerharige, aardige jongen met wie ze goede vrienden was geweest. Zeker toen ze een stuk jonger waren geweest. Nadat ze meer met Jake was gaan optrekken, waren ze een beetje uit elkaar gegroeid en dat had ze altijd jammer gevonden. Lucas was lief en grappig en hij was een van de slimste mensen die ze kende.

Ze vroeg zich af waar hij nu was. Ze gokte dat hij waarschijnlijk ver bij Honey Springs vandaan was. Hij droomde er altijd al van om weg te gaan.

Willow zocht verder op de website en werd rustiger door alle mooie herinneringen. Jake zou zeggen dat ze niet zo raar moest doen. Hij zou zeggen dat ze niets meer te zoeken hadden in Honey Springs en waarschijnlijk had hij daar gelijk in. En toch trok het haar.

Toen zag ze een link op het forum van de pagina. Het was van een anonieme gebruiker en had de titel 'De saaiste steden in Amerika.' Ze fronste en klikte op de video, en realiseerde zich al snel dat het van een bekende YouTuber was die graag opschudding veroorzaakte. Hij had kritiek op de slaperige kleine winkels en noemde ze saai en ouderwets. Willow voelde een vlaag van woede opkomen. Hoe durfde hij zoiets te zeggen? Het was duidelijk bedoeld om mensen opzettelijk op de kast te jagen. Ze besloot dat het het niet eens waard was om verder te kijken en klikte het snel weg.

Ze klikte terug naar de homepage en belandde vervolgens op het digitale prikbord. Misschien waren er interessante updates. De meeste posts gingen over rommelmarkten en concerten in de kerk, maar één bericht viel haar op. Het was een advertentie.

BUSJE TE KOOP

Volledig uitgerust voor de verkoop van eten/koffie/snacks.

Heeft alleen een likje verf nodig.

Moet snel verkocht worden. Een koopje.

Neem contact op met Jenn.

Twee dingen flitsten door Willows hoofd. Het eerste was dat deze Jenn Havers een jeugdvriendin van school was en dat er een steekje bij haar loszat. Hoe kwam zij in hemelsnaam aan een busje? En het tweede was hoe graag zij die bus wilde hebben.